ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1948

Vyhlásené: 11.02.1948 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

10

Vládní vyhláška

ze dne 16. prosince 1947,

kterou se uvádí v prozatímní platnost Úmluva mezi republikou Československou a republikou Polskou o zajištění hospodářské spolupráce, podepsaná v Praze dne 4. července 1947.

Se souhlasem presidenta republiky uvádí se podle § 1 zákona ze dne 4. července 1923, č. 158 Sb., a podle čl. VII zákona ze dne 22. června 1926, č. 109 Sb., v prozatímní platnost s účinností ode dne 15. listopadu 1947 Úmluva mezi republikou Československou a republikou Polskou o zajištění hospodářské spolupráce, podepsaná v Praze dne 4. července 1947.

Gottwald v. r.

Úmluva

mezi republikou Československou a republikou Polskou o zajištění hospodářské spolupráce.

President republiky Československé s jedné strany a president republiky Polské se strany druhé, vedeni přáním spolupracovati v duchu smlouvy o přátelství a vzájemné pomoci mezi republikou Československou a republikou Polskou a protokolu - přílohy k této úmluvě, podepsaných dne 10. března 1947 ve Varšavě a přesvědčeni o tom:

že dějinné zkušenosti národů obou států ukazují jim na nutnost těsné spolupráce ve všech oborech,

že těsná spolupráce bude míti blahodárný vliv na vzrůst tvůrčí síly obou států a na blahobyt jejich obyvatelstva,

že taková spolupráce sesílí schopnost obou států k rozvoji hospodářských styků se státy třetími a tím vnese nové kladné prvky do hospodářství mezinárodního,

že trvalou spolupráci lze zaručiti jen tehdy, bude-li opřena o přesné právní normy a o řádně organisovaný aparát,

rozhodli se uzavříti k tomu cíli zvláštní úmluvu a jmenovali k tomu svými zmocněnci:

President republiky Československé

pana Jana Masaryka,
ministra zahraničních věcí,

pana Doc. Dra Huberta Ripku,
ministra zahraničního obchodu.

President republiky Polské

pana Dra Hilary Mince,
ministra průmyslu a obchodu,

pana Stefana Wierblowského,
velvyslance republiky Polské v Praze,

pana Doc. Dra Adama Rose,
zplnomocněného ministra,

kteří, vyměnivše si své plné moci a shledavše je v dobré a náležité formě, dohodli se na těchto ustanoveních:

Článek I.

Cíle československo-polské hospodářské spolupráce.

Základními cíly hospodářské československo-polské spolupráce jsou:

a) nejvyšší rozvoj vzájemné výměny statků a služeb,

b) nejvyšší využití oboustranných možností dopravních v oboru dovozu, vývozu i průvozu a to na zemi, moři, řekách a ve vzduchu.

c) navázání těsné spolupráce hospodářské mezi jednotlivými úseky a obory polského a československého hospodářského života,

d) navázání těsné spolupráce mezi hospodářskými a technickými učilišti, jakož i ústavy vědeckými, výzkumnými a pokusnými obou států, jak za účelem vzájemné informace, tak i za účelem co možná širokého vzájemného zpřístupnění výsledků práce,

e) porady v oboru hospodářské činnosti obou států v organisacích a institucích mezinárodní povahy.

Článek II

Prostředky k dosažení cíle.

Pro dosažení výše uvedených cílů obě vlády uzavírají níže uvedená ujednání, tvořící přílohy k této úmluvě:

A. V oboru výměny statků a služeb:

příloha čís. 1 smlouva obchodní,

příloha čís. 2 dohoda o výměně zboží,

příloha čís. 3 protokol o zajištění dodávek uhlí, zinku a elektrického proudu z Polska do Československa během 5 let,

příloha čís. 4 dohoda o československých investičních dodávkách do Polska,

příloha čís. 5 dohoda platební.

B. V oboru dopravním:

příloha čís. 6 dohoda dopravní,

C. V oboru organisace hospodářské spolupráce:

příloha čís. 7 dohoda o spolupráci ve věcech finančních,

příloha čís. 8 dohoda o spolupráci v průmyslu,

příloha čís. 9 dohoda o spolupráci v zemědělství, lesnictví a výživě,

příloha čís. 10 dohoda o spolupráci vědeckotechnické,

příloha čís. 11 protokol o přímé spolupráci při budování nebo rozšiřování některých hospodářských objektů,

D. V oboru všeobecné hospodářské spolupráce:

příloha čís. 12 dohoda o spolupráci v oboru hospodářského plánování a statistiky,

příloha čís. 13 závěrečný protokol k této úmluvě.

Výše uvedený výpočet smluvních ujednání může býti doplněn po dohodě obou vysokých smluvních stran.

Článek III.

Výkonné orgány.

Za účelem koordinování všech činností, směřujících k správnému a úspěšnému provádění této úmluvy a všech s ní spojených ujednání, zřizuje se Rada hospodářské spolupráce československo-polské.

Statut Rady jest připojen k této úmluvě a tvoří její nedílnou součást (příloha čís. 14).

Výkonnými orgány jsou československo-polské komise, ustavené na základě jednotlivých dohod, které jsou připojeny k této úmluvě.

Změna statutů jak Rady, tak i komisí československo-polských, může býti provedena kdykoliv po dohodě obou vlád.

Článek IV
Postup smírčí a rozhodčí.

Všechny spory, které vzniknou při plnění všech smluvních ujednání, uzavřených v rámci této úmluvy, budou projednávány způsobem stanoveným v protokolu o řízení smírčím a rozhodčím (příloha čís. 15).

Článek V
Ustanovení závěrečná.

Tato úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny budou vyměněny ve Varšavě, jakmile to bude možné.

Nabude účinnosti dnem výměny ratifikačních listin. Obě vlády mohou se však dohodnouti o jejím dřívějším uvedení v účinnost, jestliže jejich příslušná zákonodárství je k tomu opravňují.

Tato úmluva zůstává závaznou po dobu pěti let ode dne, kdy nabude účinnosti s tím, že její platnost bude mlčky prodloužena na dalších pět let, pokud jedna z vysokých smluvních stran ji nevypoví nejméně jeden rok před uplynutím běžné pětileté lhůty.

Doba účinnosti smluvních ujednání, které tvoří přílohy k této úmluvě, řídí se ustanoveními těchto ujednání.

Sepsáno ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém i polském; obě znění jsou považována za autentická.

Čemuž na svědomí shora jmenovaní zmocněnci tuto úmluvu podepsali a opatřili svými pečetěmi.

V Praze dne 4. července 1947.

Za vládu republiky Československé:

HUBERT RIPKA v. r.

JAN MASARYK v. r.

H. MINC v. r.

S. WIERBLOWSKI v. r.

A. ROSE v. r.

HUBERT RIPKA v. r.

JAN MASARYK v. r.

H. MINC v. r.

S. WIERBLOWSKI v. r.

A. ROSE v. r.

HUBERT RIPKA v. r.

JAN MASARYK v. r.

JOSEF JANDA v. r.

EVŽEN LÖBL v. r.

H. MINC v. r.

S. WIERBLOWSKI v. r.

A. ROSE v. r.

HUBERT RIPKA v. r.

JAN MASARYK v. r.

JOSEF JANDA v. r.

EVŽEN LÖBL v. r.

H. MINC v. r.

S. WIERBLOWSKI v. r.

A. ROSE v. r.

Za vládu republiky Polské:

Obchodní smlouva

mezi republikou Československou a republikou Polskou.

President republiky Československé a president republiky Polské vedeni přáním spolupracovat v duchu přátelství za účelem dalšího rozvoje a upevnění hospodářských styků mezi oběma státy a vzájemně si pomáhati při obnově a budování hospodářství obou států na základě smlouvy o přátelství a vzájemné pomoci mezi republikou Československou a republikou Polskou ze dne 10. března 1947 rozhodli se uzavříti obchodní smlouvu a jmenovali k tomu svými plnomocníky:

President republiky Československé:

pana Jana Masaryka,
ministra zahraničních věcí,

pana Doc. Dra Huberta Ripku,
ministra zahraničního obchodu,

President republiky Polské:

pana Dra Hilary Mince,
ministra průmyslu a obchodu,

pana Stefana Wierblowského,
velvyslance republiky Polské v Praze,

pana Doc. Dra Adama Rose,
zplnomocněného ministra,

kteří, vyměnivše si své plné moci a shledavše je v dobré a náležité formě, dohodli se na těchto ustanoveních:

Článek I.

Příslušníci každé z vysokých smluvních stran budou požívati v každém ohledu, zejména pokud jde o nastupování a provozování obchodu a živností na území druhé vysoké smluvní strany všech výsad, svobod a výhod přiznaných příslušníkům státu požívajícího nejvyšších výhod.

Ustanovení tohoto článku nedotýká se v ničem zákonů a předpisů žádné vysoké smluvní strany o vstupu na území a o cizinecké policii, jakož i práva vypovídání. Vysoké smluvní strany se však shodují v tom, že se těchto zákonů a předpisů nebude používati takovým způsobem, že by celé kategorie osob byly vyloučeny z výhod smlouvy. V žádném případě vypovězení nesmí býti odůvodněno bytovou nouzí nebo nezaměstnaností.

Článek II.

S příslušníky jedné z vysokých smluvních stran, kteří se ubírají na veletrhy, trhy a výstavy na území druhé vysoké smluvní strany, aby tam obchodovali a vystavovali, bude se vzájemně zacházeti jako s vlastními příslušníky, mohou-li předložiti legitimaci, vydanou úřady státu, jehož jsou příslušníky.

Článek III.

S příslušníky každé vysoké smluvní strany bude se na území druhé vysoké smluvní strany zacházeti, pokud jde o jejich právní postavení, jejich majetek movitý i nemovitý, jejich práva a zájmová účastenství, stejně příznivě jako s příslušníky kteréhokoliv třetího státu. Budou míti možnost spravovati své záležitosti na území druhé vysoké smluvní strany buď osobně, nebo prostředníky jimi zvolenými, aniž by byli v tomto ohledu podrobeni jiným omezením než těm, která jsou stanovena zákony a nařízeními, platnými na příslušném území.

Budou míti právo vystupovati osobně, nebo plnomocníky před soudy a správními úřady druhé vysoké smluvní strany a nebudou podléhati jiným omezením než těm, která jsou stanovena zákony a nařízeními, platnými na příslušném území, a bude se s nimi v každém ohledu stejně zacházeti jako s příslušníky kteréhokoliv jiného státu.

Žádná z vysokých smluvních stran neučiní opatření, postihující vlastnictví nebo užívání statků a práv nebo zájmy příslušníků druhé strany, jestliže by za stejných podmínek nepodrobovala týmž opatřením statky, práva nebo zájmy vlastních příslušníků.

Článek IV.

Příslušníci jedné z vysokých smluvních stran nebudou přidrženi na území druhé strany k žádné vojenské službě a naopak nebude se jim nikterak brániti, aby dostáli své vojenské povinnosti ve vlastním státě.

Budou osvobozeni od jakýchkoliv dávek, ukládaných náhradou za osobní službu vojenskou, ode všech vojenských plnění a rekvisicí osobních, avšak budou podrobeni, pokud jde o jejich movitý nebo nemovitý majetek v zemi, vojenským rekvisicím a břemenům vojenského ubytování za těchže podmínek jako vlastní příslušníci.

Článek V.

Příslušníci jedné vysoké smluvní strany nebudou podrobeni na území druhé smluvní strany za svou osobu a svůj majetek, ani za výkon jakéhokoliv obchodu, živnosti, řemesla nebo zaměstnání žádným jiným nebo vyšším daním, dávkám a břemenům než jakým jsou podrobeni vlastní příslušníci.

Tato ustanovení nejsou na překážku, aby se vybíraly dávky z pobytu, nebo dávky související se splněním policejních formalit. S příslušníky obou vysokých smluvních stran se bude v tomto ohledu nakládati stejně jako s příslušníky státu požívajícího nejvyšších výhod.

Článek VI.

Národní podniky, podniky státní a komunální, jakož i společnosti akciové a jiné společnosti obchodní, průmyslové, finanční a dopravní, hospodářská a výdělková společenstva, v dalším „podniky", které mají své sídlo na území jedné z vysokých smluvních stran a podle zákonů tohoto státu jsou tam po právu ustaveny, budou míti právo také na území druhé strany uplatňovati všechna svá práva a zejména vystupovati před soudy jako žalobci nebo žalovaní.

Připuštění uvedených podniků k provozování jejich obchodu nebo živnosti na území druhé vysoké smluvní strany bude se říditi zákony a nařízeními, které platí nebo budou platiti na tomto území.

Činnost těchto podniků ustavených podle zákonodárství jedné z vysokých smluvních stran pokud se vykonává na území druhé smluvní strany, bude podrobena zákonům a nařízením této strany, nebude-li stanoveno zvláštní smlouvou jinak. V každém ohledu výše jmenované podniky budou požívati, jsouce připuštěny, těchže práv, která jsou nebo budou přiznána v tomto oboru podnikům stejného druhu státu požívajícího nejvyšších výhod, což se však nedotýká rozhodnutí činěných na základě koncesního systému nebo podle volného uvážení ve věcech správních.

Jmenované podniky jedné vysoké smluvní strany nebudou podrobeny na území druhé smluvní strany při provozování svého obchodu nebo živnosti žádným daním, dávkám nebo poplatkům jiným nebo vyšším než kterým jsou podrobeny vlastní podniky.

O právním postavení těchto podniků, jejich majetku movitém i nemovitém, jejich právech a zájmových účastenstvích na území druhé strany, platí přiměřeně ustanovení článku III. a V.

Článek VII.

Ustanovení článků I. až VI., pokud zaručují nakládání podle zásady nejvyšších výhod, nedotýkají se nikterak zvláštních zákonů, nařízení a předpisů v oboru výroby, obchodu a živnosti, řemesel a jejich výkonu, policie, veřejné bezpečnosti a veřejného zdravotnictví, které platí nebo budou platiti na území vysokých smluvních stran a vztahují se všeobecně na všechny cizince.

Článek VIII.

Zástupci a zmocněnci podniků uvedených ve čl. VI., obchodníci, továrníci a jiní živnostníci, kteří prokáží předložením legitimace, vydané příslušnými úřady svého státu, že jsou tam oprávněni provozovati svůj obchod anebo živnost, a že tam platí daně a poplatky zákonem předepsané, budou míti právo osobně nebo svými cestujícími uzavírati na území druhé vysoké smluvní strany koupě a přijímati zakázky i podle vzorků a to vždy ve shodě se zákony a nařízeními, které platí nebo budou platiti na tomto území o uzavírání nebo provozování obchodů s cizinou. Nebudou povinni platiti z tohoto důvodu žádných zvláštních poplatků.

Hořejší ustanovení nevztahuje se na osoby provozující kočovná zaměstnání, nebo podomní obchod, jakož i na vyhledávání zakázek u fysických osob neprovozujících ani živnosti ani obchodu, při čemž si každá z vysokých smluvních stran vyhrazuje v tomto oboru úplnou volnost svého zákonodárství.

Zástupci a zmocněnci podniků uvedených ve čl. VI., obchodníci, továrníci a obchodní cestující v jejich službě, opatření legitimací, budou míti právo míti s sebou vzorky nebo modely, nikoliv však zboží.

Vysoké smluvní strany si navzájem sdělí, které úřady jsou pověřeny vydávati legitimace, jakož i kterými předpisy shora uvedené osoby se mají říditi při provozování svého obchodu.

Legitimace budou osvobozeny od visa konsulárního nebo jiného.

Při dovozu a zpětném vývozu vzorků a modelů bude používáno ustanovení mezinárodní konvence o zjednodušení celních formalit, podepsané v Ženevě dne 3. listopadu 1923.

V tom, jakož i v každém jiném ohledu, spadajícím pod tento článek, přiznávají si vysoké smluvní strany vzájemně nakládání podle doložky nejvyšších výhod.

Článek IX.

Vnitřní dávky, vybírané na účet kohokoliv, jež jsou nebo budou uvaleny na těžbu, výrobu, oběh nebo spotřebu některého druhu zboží na území jedné z vysokých smluvních stran, nepostihnou ze žádného titulu zboží druhé strany více nebo tíživěji, než domácí zboží téhož druhu, nebo, není-li ho, zboží státu požívajícího nejvyšších výhod.

Článek X.

Zboží, zemské plodiny a průmyslové výrobky přicházející a pocházející z celního území jedné z vysokých smluvních stran nebudou podléhati při dovozu do celního území druhé strany jinému nebo méně příznivému nakládání v ohledu celním, než stejné zboží, pocházející a přicházející ze státu požívajícího nejvyšších výhod, zejména nebudou podléhati jiným a vyšším clům nebo dávkám, včetně všech vedlejších poplatků a přirážek, než jaké se vybírají nebo budou vybírati ze stejného zboží kteréhokoliv třetího státu.

Nakládání podle doložky nejvyšších výhod stanovené v prvém odstavci, bude rovněž platiti při vývozu zboží, zemských plodin a průmyslových výrobků jedné z vysokých smluvních stran z jejího celního území do celního území druhé strany.

Shora uvedená ustanovení se vztahují rovněž na provádění celních předpisů, celní projednávání zboží, postup při zkoumání a rozboru dovážených výrobků, podmínky placení cla a poplatků jakož i na zařaďování zboží a výklad celního sazebníku.

Výrobky získané na celním území jedné z vysokých smluvních stran zpracováním cizozemských hmot, a to i v záznamním styku, budou považovány rovněž za průmyslové výrobky této strany pod podmínkou, že tyto výrobky doznaly zpracováním značné změny. Hranice změny, jež má za následek uznání výrobku, vyrobeného z cizozemských hmot, za výrobek smluvní strany, řídí se autonomními předpisy všeobecně platnými na celním území dovozního státu, při čemž se zajišťuje nakládání podle doložky nejvyšších výhod.

Článek XI.

Nakládání podle doložky nejvyšších výhod, upravené v předchozích článcích se nevztahuje na:

1. výhody, jež jsou nebo budou přiznány jednou z vysokých smluvních stran k usnadnění pohraničního styku se sousedními státy v pásmu nepřesahujícím 15 km s té i oné strany hranice;
2. zvláštní výhody, vyplývající z celní unie;
3. práva a výsady, přiznané některou ze smluvních stran třetímu státu v mnohostranných úmluvách, na nichž by druhá strana nebyla zúčastněna, jestliže tato práva a výsady byly sjednány v mnohostranných úmluvách v rámci Spojených Národů a otevřených k přístupu všem státům. Dotčená smluvní strana může však požadovati výhody z těchto práv nebo výsad, jestliže tato práva nebo výsady byly sjednány také v jiných úmluvách než mnohostranných, odpovídající shora uvedeným podmínkám nebo také je-li strana, která požaduje, aby jich byla účastna, ochotna poskytnouti navzájem stejné nakládání.

Článek XII.

Nakládání podle doložky nejvyšších výhod se nevztahuje na zvláštní ustanovení smluv, uzavřených mezi jednou z vysokých smluvních stran a třetím státem k dosažení rovnováhy při zdanění v tuzemsku a v cizině, k vymezení daňové výsosti obou států a zejména k zamezení dvojího zdanění.

Článek XIII.

Po dobu, než nastane úplná volnost obchodu mezi oběma vysokými smluvními stranami nebude se používati na obchod druhé strany omezení nebo zákazů při dovozu a vývozu, které platí nebo budou platiti na celním území jedné z vysokých smluvních stran, leč by se tato omezení a zákazy vztahovaly též na všechny jiné státy.

Článek XIV.

Závazky, stanovené v článku předchozím, nevztahují se na níže uvedené zákazy nebo omezení, avšak s podmínkou, že jich nebude používáno jako prostředků k libovolné diskriminaci vůči cizím státům, kde jsou dány stejné předpoklady, ani jako prostředků k zastřenému omezení vzájemné výměny zboží:

1. zákazy nebo omezení, týkající se veřejné bezpečnosti,
2. zákazy nebo omezení, vydané z důvodů mravnosti nebo lidskosti,
3. zákazy nebo omezení obchodu se zbraněmi, střelivem a válečným materiálem nebo, za mimořádných okolností, veškerými válečnými potřebami,
4. zákazy nebo omezení vydané v zájmu veřejného zdravotnictví ať na ochranu zdraví lidí nebo zdraví zvířat, dále v zájmu ochrany rostlin před chorobami, hmyzem a škodlivými příživníky, pokud by tyto otázky nebyly upraveny zvláštními úmluvami,
5. zákazy nebo omezení na ochranu národního majetku uměleckého, historického nebo archeologického,
6. zákazy nebo omezení, týkající se zlata, stříbra, mincí, papírových peněz a cenných papírů,
7. zákazy nebo omezení, jimiž se má rozšířiti na cizozemské výrobky režim, který platí nebo bude platiti ve vlastní zemi pro výrobu, obchod nebo dopravu a spotřebu domácích výrobků téhož druhu,
8. zákazy nebo omezení platné pro výrobky, jež jsou nebo budou, pokud jde o výrobu nebo obchod, předmětem státního monopolu nebo monopolů provozovaných pod státním dozorem.

Článek XV.

Rozumí se, že ustanovení předchozích článků XIII. a XIV. nedotýkají se nikterak práv obou vysokých smluvních stran učiniti potřebná opatření na ochranu životních zájmů států za okolností mimořádných a neobvyklých.

Článek XVI.

S podmínkou zpětného vývozu či zpětného dovozu a s výhradou, že budou učiněna nezbytná kontrolní opatření, zachovány předpisy a že bude vybrána jistota sloužící k zajištění dávek, jež by podle okolností měly býti zaplaceny, bude poskytnuto osvobození ode všech dávek dovozních a vývozních v rámci platných zákonů pro:

1. předměty určené ke správce,
2. nářadí, přístroje a strojní pomůcky, které podnikatel nebo firma jedné z vysokých smluvních stran vyváží na území druhé strany, aby tam dala provésti pracovním personálem montáže, vyzkoušení nebo opravy, ať jsou tyto předměty zasílány dopravním podnikem nebo dováženy samotným pracovním personálem,

3. předměty zasílané z jednoho státu do druhého k vyzkoušení, k pokusům nebo napodobení,
4. zboží (mimo věci spotřebitelné), zasílané na veletrhy, výstavy a soutěže,
5. stěhovací vozy, jež přestupují hranice proto, aby dopravovaly předměty z území jedné z vysokých smluvních stran do území druhé strany, i když se vracejí s novým nákladem, bez ohledu na to, kde byl do nich naložen avšak s podmínkou, že jich nebylo v mezidobí použito k dopravě výhradně vnitrozemské, při čemž jest shoda v tom, že tyto dopravní prostředky se rozumějí s příslušenstvím, nezbytným k obvyklému používání za dopravy a že lhůta ke zpětnému vývozu se stanoví šesti měsíci,
6. vzorky a modely, podle mezinárodní úmluvy o zjednodušení celních formalit, podepsané v Ženevě dne 3. listopadu 1923, lhůta ke zpětnému vývozu se stanoví šesti měsíci, při čemž je shoda v tom, že bude na žádost dovozcovu prodloužena až do dvanácti měsíců,
7. vnější obaly všeho druhu již upotřebené, které se dovážejí k naplnění a znovu vyvážejí naplněné, jednak obaly všeho druhu, již upotřebené, jde-li o obaly vrácené, pocházející z vyvezených zásilek a vracejí-li se v určené době.

Článek XVII.

Jestliže zboží, vyvážené ze země jedné do země druhé, se vrací na žádost původního vývozce proto, že je ten, jemuž je určeno, nepřijal, nebo z jiných důvodů, upustí se při zpětném vývozu od vybírání vývozního cla a všech vedlejších dávek a vrátí se dovozní clo i všechny vedlejší dávky již zaplacené, nebo se upustí od vymáhání těchto povinovaných cel a dávek pod podmínkou, že zboží zůstalo až do zpětného vývozu pod dozorem celního úřadu a že zpětný vývoz se uskuteční ve lhůtě tří měsíců od dovozu touže dopravní listinou, aniž zboží doznalo jakékoliv změny. Clo a vedlejší dávky dovozní již zaplacené budou vráceny též tehdy, bude-li zboží odbavené do volného oběhu vráceno příjemcem odesilateli v témže stavu, nebo bude-li zboží odesláno k příkazu a na účet zasilatele jiné osobě v zemi zásilky nebo v kterékoliv třetí zemi proto, že se příjemce zřekl obchodu nebo proto, že mu zboží nevyhovovalo za podmínky, že se zpětný vývoz provede u téhož celního úřadu, který zboží při dovozu odbavil, že se tak stalo v dvouměsíční lhůtě ode dne odbavení a konečně, že důvody zpětného vývozu byly řádně prokázány a že totožnost zboží byla zjištěna.

V jiných případech zpětného vývozu zboží, tímto článkem neupravených, bude každá z obou smluvních stran postupovati vůči zásilkám druhé smluvní strany v rámci platných předpisů s největší blahovůlí.

Článek XVIII.

Aby vzájemnému obchodu byly zajištěny výhody zacházení podle této úmluvy, a aby bylo současně vyloučeno jakékoli možné zneužití, bude moci každá vysoká smluvní strana požadovati, aby zboží, plodiny zemské nebo výrobky druhé strany byly při dovozu doprovázeny osvědčením původu.

Osvědčení původu budou vydávána obchodní komorou, k níž přísluší odesilatel nebo jinou institucí, kterou uzná země určení.

Vláda země určení bude míti právo požadovati ověření osvědčení původu svým diplomatickým nebo konsulárním zástupcem, s výjimkou případů, kdy osvědčení bude vydáno státními orgány.

Poskytne-li jedna z vysokých smluvních stran později třetímu státu osvobození nebo jakékoliv úlevy ve věci osvědčení původu, užívání těchto výhod bude ihned pod podmínkou vzájemnosti rozšířeno na dovoz z celního území druhé strany.

Článek XIX.

Každá vysoká smluvní strana zabezpečí na svém území příslušníkům druhé vysoké smluvní strany, v rámci platných zákonů a nařízení, účinnou ochranu proti nekalé soutěži a bude s těmito příslušníky nakládati v tomto směru jako s vlastními. Každá vysoká smluvní strana se zejména zavazuje, že učiní veškerá nutná opatření, aby potlačila na svém území nesprávné používání označování místního původu, zvláště pokud jde o chmel, výrobky z vinné révy, pivo, minerální vody a výrobky z minerálních vod, pokud druhá smluvní strana toto označení řádně chrání a je první straně oznámila.

Výše uvedené oznámení musí zvláště určiti ustanovení příslušných zákonů a předpisů tohoto státu, stanovící oprávnění označení původu.

Za nesprávné používání se pokládají označení místního původu jednoho z obou států, je-li jich použito pro výrobky, jimž zákonná ustanovení tohoto státu tuto výhodu upírají.

Pod názvem československý chmel, zvláště pod pojmenováním „Český chmel" („Žatecký chmel", „Roudnický chmel", „Úštěcký chmel", „Dubský chmel"), „Moravský chmel" („Tršický chmel"), smí se uváděti v Polsku do oběhu jen chmel oznámkovaný a provázený ověřovací listinou některé československé známkovny podle zákonných předpisů o označování původu chmele, platných v republice Československé. Mimo to, musí býti takový chmel v původním plnění, to jest v obalu, opatřeném označením původu, pečetí a plombou, podle zmíněných československých předpisů.

Ustanovení tohoto článku nevztahují se na zboží průvozní.

Článek XX.

Obě vysoké smluvní strany se shodují v tom, že ve vzájemných stycích budou používati ustanovení mezinárodní úmluvy o zjednodušení celních formalit, podepsané v Ženevě dne 3. listopadu 1923.

Článek XXI.

Ve všech otázkách, týkajících se přepravy železniční, vodní-vnitrozemské, námořní, silniční, letecké a poštovní, jakož i telekomunikační, budou se vysoké smluvní strany říditi ve vzájemných stycích ustanoveními příslušných československo-polských úmluv a mezinárodních úmluv, k nimž přistoupily nebo v budoucnu přistoupí.

Článek XXII.

Ve všech otázkách, týkajících se mezinárodního průvozu, budou se vysoké smluvní strany říditi ve vzájemných stycích ustanoveními barcelonské úmluvy a statutu o svobodě transitu ze dne 20. dubna 1921.

Článek XXIII.

Vysoké smluvní strany se zavazují, že budou prováděti vzájemně tarifní politiku prodchnutou duchem co největší blahovůle.

Článek XXIV.

Obě vysoké smluvní strany budou usilovati o to, aby provádění celních a pasových formalit v přepravě vzájemné a průvozní bylo ulehčeno a urychleno.

Článek XXV.

V plavbě vnitrozemské a námořní budou pro vzájemné styky vysokých smluvních stran směrodatnými příslušné československo-polské plavební úmluvy, jakož i mezinárodní úmluvy, k nimž obě vysoké smluvní strany přistoupily nebo v budoucnu přistoupí.

Článek XXVI.

Vysoké smluvní strany sjednají během nejkratší doby veterinární úmluvu, která bude tvořiti nedílnou součást této smlouvy. Do té doby než tato nová veterinární úmluva nabude účinnosti, bude platiti ustanovení veterinární úmluvy a závěrečného protokolu k ní ze dne 10. února 1934.

Článek XXVII.

Vysoké smluvní strany se zavazují, že co nejdříve sjednají zvláštní úmluvu, upravující vzájemnou podporu při celním projednávání, při zamezování, stíhání a trestání přestupků, jakož i vzájemnou právní pomoc v celních trestních věcech.

Článek XXVIII.

Tato smlouva bude ratifikována a ratifikační listiny budou vyměněny ve Varšavě, jakmile to bude možné.

Nabude účinnosti dnem výměny ratifikačních listin.

Avšak obě vlády mohou se dohodnouti o jejím dřívějším uvedení v účinnost, jestliže jejich příslušná zákonodárství je k tomu opravňují.

Tato smlouva zůstává závaznou po dobu pěti let ode dne, kdy nabude účinnosti. Po uplynutí této lhůty prodlužuje se její účinnost mlčky na neomezenou dobu s tím, že každá z vysokých smluvních stran má právo vypověděti ji šest měsíců předem.

Obchodní a plavební úmluva ze dne 10. února 1934 pozbývá účinnosti dnem nabytí účinnosti této smlouvy.

Sepsáno ve dvou vyhotoveních každé v jazyce českém i polském; obě znění mají stejnou platnost.

Čemuž na vědomí shora jmenovaní plnomocníci tuto smlouvu podepsali.

V Praze dne 4. července 1947.

Za vládu republiky Československé:

Za vládu republiky Polské:

Závěrečný protokol.

Přistupujíce k podpisu obchodní smlouvy uzavřené dnešního dne, podepsaní plnomocníci učinili tyto výhrady a tato prohlášení, jež budou tvořiti nedílnou část této smlouvy:

A.

K článku II.

Obě vysoké smluvní strany se shodují v tom, že ustanovení článku II se nedotýkají předpisů o pasech.

K článku III., odst. 2.

Ustanovení tohoto odstavce jest rozuměti tak, že neupravují skládání žalobní jistoty a práva chudých; tyto věci jsou upraveny ve zvláštní úmluvě.

K článku IV.

Slovem „rekvisice" rozumějí se všechna hmotná plnění ve prospěch vojenské správy, pokud nenahrazují plnění uložená náhradou za osobní službu.

K článku XVI., bod 1.

Rozumí se, že přídatky v cizině přibylé, podléhají dovoznímu clu.

K článku XIX.

Vláda polská ve snaze zajistiti ochranu označení „Plzeňské pivo" („Piwo Pilzenskie") podle svého vnitřního zákonodárství, prohlašuje, že pokládá označení „Plzeňské pivo" („Piwo Pilzenskie") za označení místního původu příslušející pivovarům plzeňským a zavazuje se zajistiti tomuto označení stejnou ochranu, kterou podle svého zákonodárství může poskytnouti výrobkům s místním pojmenováním vůbec.

Poskytnutí této ochrany je podmíněno tím, že československá vláda oznámí polské vládě seznam plzeňských pivovarů, jimž ochrana tato podle československého zákonodárství přísluší.

Stejným způsobem poskytne polská vláda ochranu také názvům československého chmele, československých minerálních vod i vín, jež jí budou československou vládou oznámeny.

Chemický preparát, který není vyroben z přírodní minerální vody, podle druhého odstavce článku XIX. chráněné, nesmí býti označován chráněným názvem této vody, leč by k tomuto názvu bylo připojeno nápadně a zřetelně slovo „umělý" („umělá") a bylo vyznačeno místo výrobní na vinětě, jež se podstatně liší formou, tiskem i barvou od vinět užívaných pro příslušné přírodní minerální vody.

I jiné druhy zboží budou požívati po vzájemné dohodě smluvních stran této ochrany.

K článku XX.

Rozumí se, že ustanovení článku XX., jakož i ustanovení článků VIII., odstavec 6 a XVI., bod 6., nedotýkají se nijak výhrad, učiněných vládou republiky Polské při podpisu uvedené úmluvy o zjednodušení celních formalit.

B.

Uzavření nové Obchodní smlouvy mezi Československem a Polskem uskutečňuje se ve chvíli, kdy v Polsku je zastavena účinnost dřívějšího celního sazebníku, který neodpovídá dnešním hospodářským potřebám a kdy v důsledku toho na území Polska se dovozní cla de facto nevybírají. Za tohoto stavu není možno nyní sestaviti listinu celních slev pro výměnu zboží mezi oběma státy.

Se zřetelem však k tomu, že na území Československa se některá dovozní cla vybírají a se zřetelem k tomu, že celní slevy, které polské straně byly zaručeny obchodní a plavební úmluvou ze dne 10. února 1934 by zanikly v důsledku toho, že úmluva z roku 1934 je nahrazena touto novou obchodní smlouvou, obě vlády se shodují v tom, že:

1. Celní slevy, přiznané Polsku podle obchodní a plavební úmluvy ze dne 10. února 1934, budou prozatím nadále platiti pro obchody s Polskem s tím, že budou uplatněny všeobecné zásady valorisace, které budou v Československu zavedeny.

   Výše uvedené ustanovení o prozatímní platnosti celních slev nevztahuje se na saz. čís. 70 (cla na vepře) a na saz. čís. 467 (cla na mykací povlaky) československého sazebníku.

2. Bude-li v Polsku stanoven celní sazebník podle starého znění s uplatněním pouze všeobecných revalorisačních zásad, bude československá strana používati stejných celních slev, jaké měla podle obchodní a plavební úmluvy ze dne 10. února 1934.

3. Bude-li v Polsku zaveden nový celní sazebník, rozdílný od sazebníku starého, československá vláda bude míti právo zrušiti zcela nebo zčásti, a to podle svého uznání, celní slevy na polské zboží, uvedené v obchodní a plavební úmluvě ze dne 10. února 1934.

4. Vzhledem k velkým změnám ve struktuře vzájemné výměny zboží, obě strany si vyhrazují právo žádati o zahájení jednání ve věci celních slev a každá strana se zavazuje k jednání na přání strany druhé.

   Toto ustanovení se vztahuje také na odstavec druhý bodu 1. tohoto protokolu.

V Praze dne 4. července 1947.

Za vládu republiky Československé:

Za vládu republiky Polské:

Platební dohoda

mezi republikou Československou a republikou Polskou.

Provádějíce úmluvu mezi republikou Československou a republikou Polskou o zajištění hospodářské spolupráce obě vysoké smluvní strany uzavírají platební dohodu tohoto obsahu:

Článek I.

Platební styk mezi Československem a Polskem bude prováděn v československých korunách v souhlase s ustanoveními této dohody.

Článek II.

Ustanovení této dohody vztahují se na platy z těchto titulů:

a) dodávky zboží z Československa do Polska a z Polska do Československa včetně vedlejších výloh, jako náklady pojištění, odškodné, provise, komisionářské odměny, překládací výlohy, skladné, celní výlohy a pod.:

b) výlohy zpracování a zušlechtění, výlohy montáží a opravy;

c) honoráře, remunerace, pense, náhrady, podpory, mzdy a pod.;

d) ochrana vlastnických práv průmyslových, obchodních a intelektuálních (licence, patenty, tovární známky, autorská práva a pod.);

e) odpočty železniční, poštovní, telegrafní, telefonní a za jiné služby telekomunikační;

f) říční dopravné loděmi československými nebo polskými;

g) odpočty vzájemné dopravy letecké;

h) turistický a cestovní ruch;

i) udržování zastupitelských úřadů diplomatických, konsulárních a obchodních zastupitelství;

j) veškeré jiné platy po vzájemné dohodě příslušných úřadů obou vysokých smluvních stran.

Článek III.

Ustanovení této dohody týkají se platů za zboží původu československého a polského ve smyslu zákonných ustanovení platných na území toho kterého státu.

Ustanovení této dohody nevztahují se však na zboží původu československého nebo polského převáženého transitně územím druhého státu, avšak s určením pro stát třetí, ani na platby za škody, které by byly způsobeny na takovém zboží.

Článek IV.

Příslušné úřady obou států budou vydávati potřebná povolení k provedení plateb uvedených v čl. II. této dohody v souhlase s devisovými předpisy platnými na jejich území.

Článek V.

Platy z Československa do Polska budou prováděny ve prospěch účtu „Narodowy Bank Polski", vedeného v korunách československých u Národní banky Československé.

Článek VI.

Platy z Polska do Československa budou prováděny ve prospěch účtu „Národní banka Československá", vedeného ústavem Narodowy Bank Polski rovněž v korunách československých.

Článek VII.

Účty uvedené v čl. V. a VI. nebudou úrokovány a budou bez výloh pro obě cedulové banky.

Článek VIII.

Platy na účty a výplaty z účtů uvedených v čl. V. a VI., vyplývající ze závazků v jiné měně než v korunách československých, budou přepočteny podle středního kursu příslušné devisy v Praze v den, který předchází v platu neb výplatě.

Článek IX.

Aby byl zajištěn hladký chod účtů zmíněných v čl. V. a VI., bude národní banka Československá prováděti platební příkazy ústavu Narodowy Bank Polski do výše čtyři sta milionů korun československých nad krytou částku.

Potřebné koruny československé nad tuto částku opatří si Narodowy Bank Polski prodejem volných devis aneb zlata Národní bance Československé. Druh devis bude sjednán oběma cedulovými bankami.

Článek X.

Zůstatek ve prospěch ústavu Narodowy Bank Polski na účtě u Národní banky Československé převyšující částku čtyři sta milionů korun československých jest zaměnitelný na žádost ústavu Narodowy Bank Polski na volné devisy aneb na zlato. Druh devis bude sjednán oběma cedulovými bankami.

Článek XI.

Částka zmíněná v čl. IX. a X. může býti změněna československo-polskou Finanční komisí, o níž jest řeč v čl. XV. této dohody a která bude zřízena podle ustanovení čl. V. dohody o finanční spolupráci (příloha čís. 7).

Článek XII.

Kromě účtů zmíněných v čl. V. a VI. bude dovoleno oběma cedulovým bankám otevírati zvláštní účty, bude-li to vzájemně uznáno za účelné.

Mimo to obě cedulové banky dohodnou se o technickém postupu pro řádné provádění této dohody a uspořádání záležitosti týkající se účtů z doby před podepsáním této dohody.

Článek XIII.

Kompensační transakce budou připuštěny výhradně po předchozím souhlasu příslušných úřadů obou vysokých smluvních stran.

Článek XIV.

Ustanoví-li republika Polská v době platnosti této dohody paritu své měny, mohou obě vysoké smluvní strany, po oboustranné shodě přizpůsobiti ustanovení této dohody nové situaci.

Článek XV.

Na provádění této dohody bude dohlížeti Finanční komise.

Článek XVI.

Zůstatek zjištěný ve prospěch jedné z vysokých smluvních stran v den skončení platnosti této dohody bude vyrovnán ve volných devisách, na nichž se dohodnou obě cedulové banky, aneb ve zlatě.

Přepočet zůstatku bude proveden podle středního oficielního kursu příslušné devisy v Praze v den likvidace zůstatku.

Článek XVII.

Tato dohoda vstoupí v platnost v den podpisu a zůstane v platnosti po dobu pěti let. Dohoda bude prodlužována vždy o další rok, nebude-li vypovězena jednou ze smluvních stran šest měsíců před uplynutím stanovené pětileté lhůty případně před uplynutím dalších ročních lhůt.

Článek XVIII.

Vyhotoveno v Praze dne 4. července 1947 v jazyce českém a polském, při čemž oba texty jsou autentické.

Za vládu republiky Československé:

Za vládu republiky Polské:

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.